

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z wniosku R.N.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.
o prawo do renty wypadkowej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 22 maja 2019 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 stycznia 2018 r., sygn. akt III AUa [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- II. zasądza od wnioskodawcy na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. 240 zł (dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 15 stycznia 2018 r. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 27 września 2016 r. i oddalił odwołanie R.N.

Przedmiotem postępowania było prawo do renty wypadkowej. Spór skoncentrował się na kwestii występowania u wnioskodawcy niezdolności do pracy. Wobec niejednoznacznych opinii przeprowadzonych w postępowaniu przez Sądem pierwszej instancji, Sąd Apelacyjny uzupełnił postępowanie dowodowe. Przeprowadzone przez ten Sąd opinie biegłego z zakresu ortopedii i biegłego z zakresu rehabilitacji medycznej potwierdziły, że ubezpieczony nie jest przynajmniej częściowo niezdolny do pracy.

Skargę kasacyjną wywiódł wnioskodawca, zaskarżył wyrok w całości, zarzucając mu naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 278 § 1 k.p.c. w związku z art. 286 k.p.c. poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z opinii innego jeszcze biegłego sądowego z zakresu ortopedii, w sytuacji, gdy dwie wcześniejsze opinie biegłych tej specjalności były ze sobą sprzeczne i w konsekwencji poczynienie przez Sąd własnych ustaleń o zdolności do pracy wnioskodawcy, pomimo iż kwestia ta wymagała wiadomości specjalnych i niewystarczające było odwołanie się do swobodnej oceny dotychczasowych opinii, w celu oparcia się na jednej z nich.

W ocenie ubezpieczonego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż doszło w sprawie do sytuacji, w której pomimo, że dla poczynienia właściwych ustaleń faktycznych zaszła konieczność przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego, Sąd Apelacyjny *de facto* zastąpił ten dowód odwołaniem się do swobodnej oceny innych dowodów. W sprawie wydane zostały dwie sprzeczne ze sobą opinie biegłych z zakresu ortopedii, których przedmiotem była ocena zdolności wnioskodawcy do pracy. W takiej sytuacji, zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla właściwej subsumcji stanu faktycznego, konieczne było przeprowadzenie dowodu z opinii innego jeszcze biegłego lub w drodze uzupełnienia stanowiska dotychczasowych biegłych. Zamiast tego Sąd *meriti* poprzestał na oparciu się na jednej z tych sprzecznych opinii, odwołując się do swobodnej oceny dowodów przyjmując ją za podstawę ustaleń faktycznych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargi kasacyjnej nie można uznać za oczywiście uzasadnioną. Formuła, która posłużył się art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. odnosi się do skargi kasacyjnej, a zatem sformułowanych w niej podstaw. W ocenie wnioskodawcy doszło do oczywistego naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 278 § 1 k.p.c. w związku z art. 286 k.p.c. Problem w tym, że przepisy te mają znaczenie w postępowaniu kasacyjnym tylko wówczas, gdy ich uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Sąd Najwyższy związany jest granicami podstaw (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Spostrzeżenie to ma znaczenie, jeśli weźmie się pod uwagę,

że skarżący nie wskazał przepisu prawa materialnego, który został naruszony. Oznacza to, że w granicach zgłoszonych zarzutów nie sposób zweryfikować ewentualnego wpływu uchybienia przepisów postępowania na „wynik sprawy”, który kształtowany jest normami prawa materialnego.

Niezależnie od powyższego argumentu trzeba zwrócić uwagę, że podłożem zgłoszonej podstawy skargi kasacyjnej jest odzwierciedlenie stanu zdrowia wnioskodawcy, a zatem okoliczność natury faktycznej. Poza tym podniesiona ułomność w zakresie procedowania dotyczy oceny dowodów. Tymczasem z art. 398³ § 3 k.p.c. wynika, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. W tych okolicznościach problematyczne jest twierdzenie, że doszło do oczywistego naruszenia przepisów postępowania w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Skarżący nie kontestuje poprawności wniosków biegłych w zakresie występowania albo niewystępowania niezdolności do pracy. Skoncentrował się tylko na aspekcie dwóch opinii biegłych ortopedów, które co do wniosków końcowych są ze sobą sprzeczne. Ma to znaczenie jeśli weźmie się pod uwagę, że Sąd Apelacyjny szczegółowo i wnikliwie przeanalizował wszystkie opinie wydane w sprawie i doszedł do wniosku, że miarodajna jest ostatnia opinia ortopedy, której konkluzje zostały wsparte opinią biegłego z zakresu rehabilitacji medycznej. W tym stanie rzeczy ubezpieczony lansuje „oczywistą” tezę, że Sąd odwoławczy miał obowiązek przeprowadzenie dowodu z opinii innego jeszcze biegłego lub w drodze uzupełnienia stanowiska dotychczasowych biegłych. Założenie to nie jest jednak pewne. Prawdą jest, że Sąd Najwyższy stoi na stanowisku, że sądy powszechne nie mogą „wybierać” sobie opinii biegłych w ramach swobodnej oceny materiału dowodowego (art. 233 § 1 k.p.c.). Nie jest jednak też tak, że są zobowiązane prowadzić postępowanie dowodowe do skutku, to jest aż do uzyskania przez biegłych porozumienia. Wszystko zależy od konkretnego przypadku. Jeśli sąd w ramach wypowiedzi biegłych jest w stanie zdefiniować przyczynę różnej kwalifikacji medycznej i w ujęciu prawnym ją zweryfikować, to nie ma obowiązku kontynuowania procesu. Inaczej będzie, gdy kwestii tej nie da się wyjaśnić. Wówczas konieczne jest posiłkowanie się innymi środkami dowodowymi. Rozróżnienie to skonfrontowane z wywoodem Sądu Apelacyjnego wyjaśnia, że nie

doszło do oczywistego naruszenia przepisów przywołanych przez ubezpieczonego. Sąd odwoławczy precyzyjnie wyjaśnił powody, które legły u podstaw odmówienia wiary opinii biegłego ortopedy przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy. Argumentacja ta przekonuje, a w każdym razie nie upoważnia do twierdzenia, że Sąd ten w oczywisty, czyli kwalifikowany sposób naruszył przepisy postępowania.

Dlatego zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji, o kosztach postępowania rozstrzygnięto według zasady z art. 98 § 1 k.p.c. i art. 99 k.p.c.